

te videl od daleč, komaj še, da se je svetila tvoja bluza in tvoj beli klobuk; in ko sem se ozrl vtretjič, te ni bilo. Ni te bilo; ostala je še bela bluza in svetli klobuk je ostal; in tudi vroči pogled in tudi mehki smehljaj; tebe ni bilo — hrepenenja ni bilo več...

Ali se spominjaš, Matilda, kod sva hodila? Začudila si se, ko si ugledala nenadoma, mirna, zdavnaj počivajoča, zaprašena romarja na cesti; tvoje oči so ga spoznale, ni ga spoznalo tvoje srce: videla si romarja, ne videla njegovega hrepenenja.

»Ali si zaspal?« je vprašal rodoljub.

Moj obraz je namreč zaspal, kadar sem sentimentalen.

Jaz pa sem si to-le mislil: Kaj je potreba, da poleg drugih bremen, ki so njegov pravični delež, zadene romar na svoje rame še Petrinovo mrdrost? Zdi se mi, da to pravzaprav in takorekoč ni pravica! In to-le: poduhal sem blagodišeče jabolko, pa je prišel rodoljub, olupil je jabolko in ga je povžil in je vrgel blagodišeče lupine na cesto! Tudi to, se mi zdi, pravzaprav in takorekoč ni pravica! Kaj je rodoljubu do blagovonjivosti? Šel je in je vrgel na cesto tiste rdečrumene lupine, blagodišeče, srcu prijetne in očem!...

»Kaj si zaspal?« je vprašal.

In sem se vzdramil in sem si nazadnje še to-le mislil: Kaj je potreba romarju sentimentalnosti? Kaj mu je potreba delati zaspan obraz, če je sočutje tam, kjer je bilo nekoč sohrepenenje? In kaj je znamenje poguma in moči, če popotnik z babiljimi solzami škropi vsak kamen, ob katerega se spotakne? ... Če je šlo vse drugo: domovina, mladost, preteklost in vsa ta lepa ropotija, naj gre nazadnje še ta klaverni sentimentalni repèk, naj gre!

In če se ozira olupljeno jabolko, da bi se bahalo s tvojimi zadnjimi solzami, popotnik, predno je povžije rodoljub — ne ozri se nič! Naj pojde, kamor drži pot vsega posvetnega, naj pojde brez slovesa! ...

»Vroče je bilo, solnce je pripekalo« — in tako dalje. Mi pa smo vstali. Šel je on, postaven, moder, šla je ona, bela, šumeča. Pa se je ozrla med durmi, nagnila je glavo, iztegnila je roko.

»Kedaj prideš?«

»O Matilda, mačka je rešena!«

»Kaj?«

»Naj gre še ta klaverni repèk!«

Tako smo šli; na desno onadva, na levo jaz. Čez štirinajst dni pa se odpeljem, vzemi vrag vse skupaj!

SERENADA OB JEZERU.

Sveti
noč nad vodámi.
Preljuba, pesem peti
nje hočem ti srebrno, da te vzdrami.
Daj oči odpreti:
noč nad vodámi
sveti.

Vije
veter zavese.
V valovih mesec sije,
obale lilijske ti s sten blesté se,
v skale voda bije,
veter zavese
vije.

Ljubi
pesem te moja.
Trepèče pod poljubi
valov in vetrov plaha duša tvoja.
Noč te meni snubi,
pesem te moja
ljubi.

Utrinja
luč se nad tabo.
Temà se nadme zgrinja,
z valovi pljuska od bregov v pozabo
noč ljubezni sinja ...
Luč se nad tabo
utrinja.

Alojzij Remec.

PRASPOMINI.

1. BENETKE.

V Benetkah sem v karnevalskih nočeh
patricijem, dožem baklje nosil,
kot pes pred portali sem čul na tleh,
po nožu tipal, si smrti prosil.

V moj mračni sen so sijali balkoni,
jaz škripal z zobmi sem, poslušal njih smeh ...
Še danes pozna se moj suženjski greh
na Rivi degli Schiavoni.

2. NA GALEJI.

Tri dni, tri noči po taktu piščali
med galeotti h klopi vkovan
veslal sem nasproti domači obali
v nevihto, v noč, v svoj zadnji dan.

Verige s sidri so v dno zrožljale —
klic z vrha — in vesla so vrgla se v zrak,
preletel je blisk poznane mi skale,
spomin bolečin posvetil v moj mrak:

Iz noči so planile v me vse daljave
kot okameneli divji smeh,
kot žvižganje kač z Meduzine glave
na vratu labudjem galeje v valeh. — — —

Tisto noč sem z zobmi ob okovih škrtal
in z Bogom in s sabo bil zadnji boj,
sem z nohti dolbel in s prsti vrtal
neusmiljeno hrastovo dno pod seboj.